

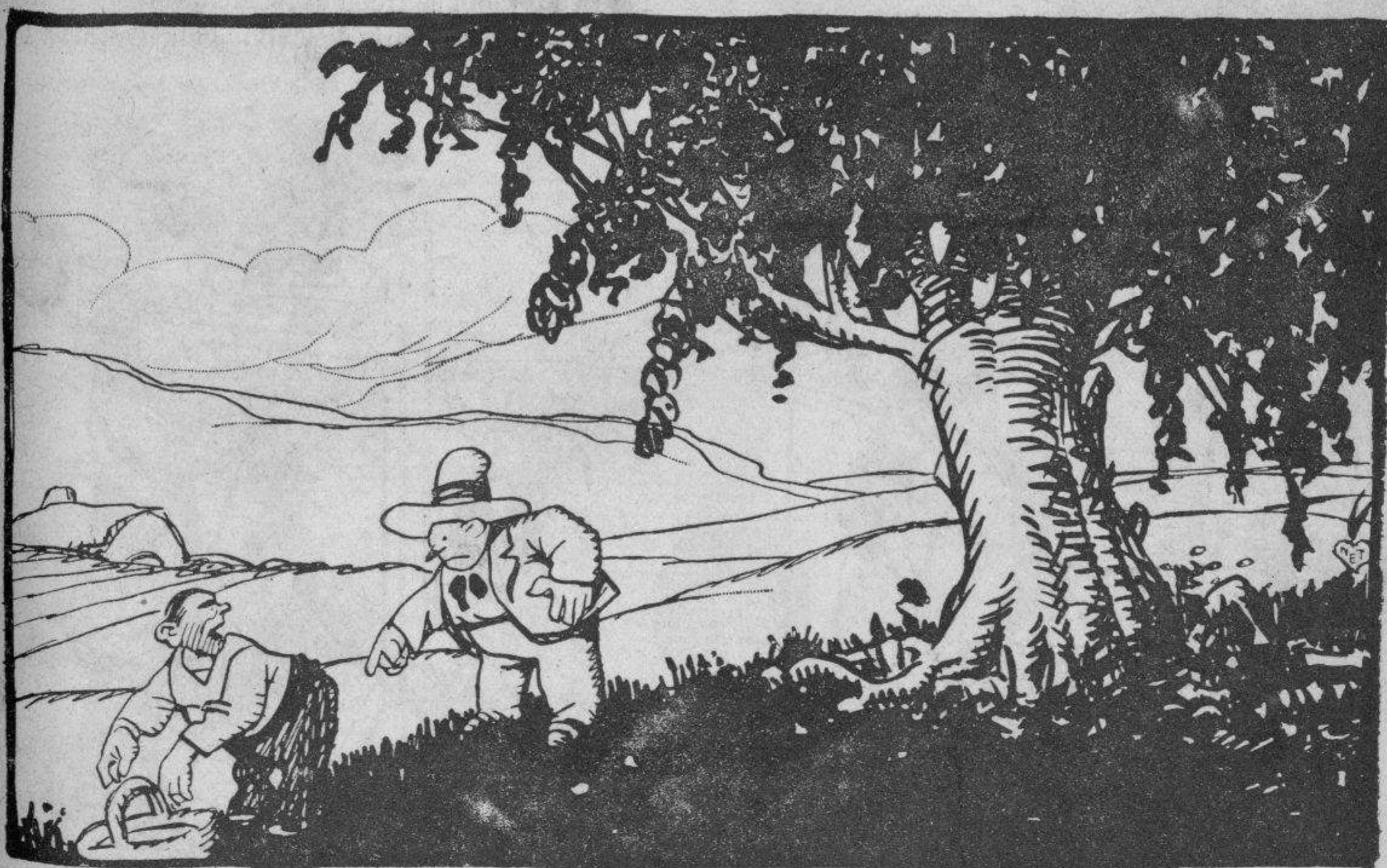
MONDIAL HUMOR

10 CTS.

Redacció i Administració: Carrer Mallorca, 192

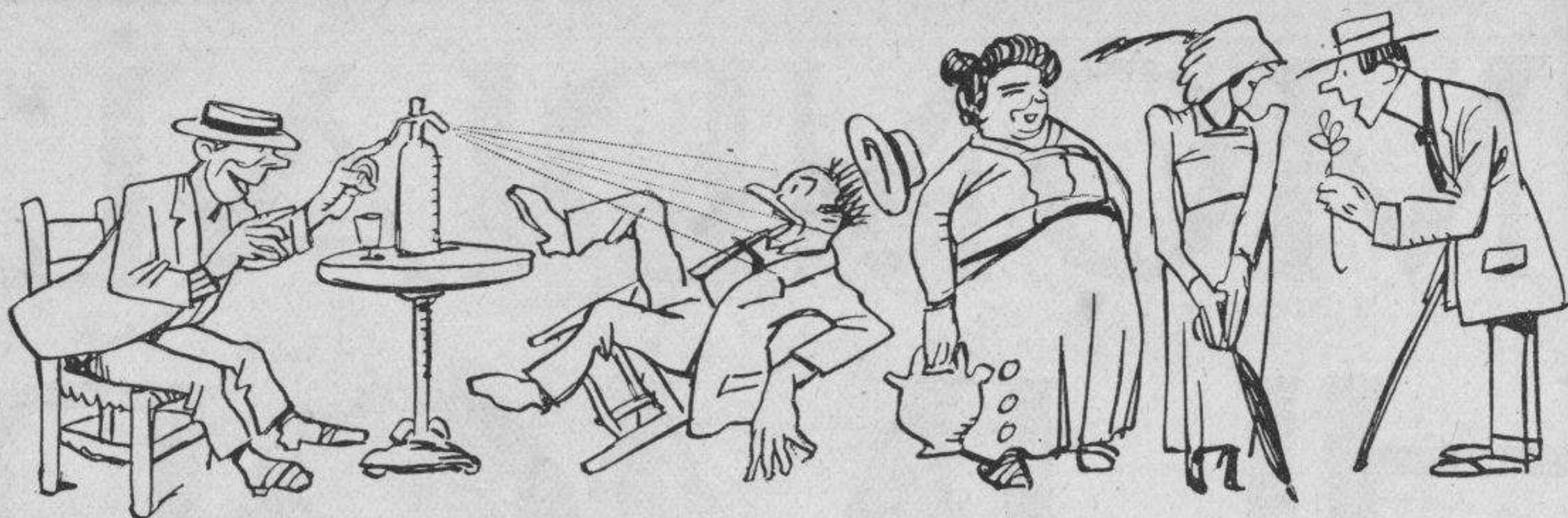
10 CTS.

— Molt de compte, que'n pot cullir de metzinosos.
 — No hi fa res; són pera vendre.

MONDIAL HUMOR

CRÒNIQUES FRÍVOLES

L'imperiós balneari

En una de les meves cròniques anteriors, parlant del vici de l'estiueig, retreia, aixís de correguda, les estacions d'aigües, o balnearis, invenció moderna que ha vingut a augmentar el nombre ja excessiu de les necessitats que s'ha creat la nostra burgesia, o, lo que es més llastimós, aquelles famílies d'estament més humil que, febles pera resistir els prejudicis socials i respectes humans que les volten, se veuen en la precisió moral de treure més al sol de lo que tenen a l'ombra.

En l'actualitat la caseta arrendada per tres mesos a Vilalleganya o el rellogament de tantes o quantes cambres al Mas Xarau no són suficient pera que un hom pugui

donar-se el to d'estiuejador distingit. Tot lo que no sigui anar a la propria hisenda o fer vida de balneari fa pobre, cursi i demodé.

Acceptant, doncs, l'imperi d'aquesta tirania, són ja moltíssimes les famílies que han abandonat la ciutat, la qual comença a pendre aquells aires solitaris que'ns veiem precisats a respirar els que no tenim neurastenia ni medis pera mantenirla decorosament, encara que'ns patíssim.

Anem a dir que dels mals, com de tot lo d'aquest món, se'n fa de més i de menys, aixís es que puc esmentar el cas d'un cert capitalista a viceversa que, patint dels renyons i havent-ho declarat aixís els metges, per més que ell ja'n tingués la més absoluta certesa, en l'impossibilitat d'anar a Vichy, a Contrexeville i fins a Sant Hilari, se resisteix a declarar-se oficialment afectat d'aquest mal interinamant no's declari amb virtuts pera guarirlo les aigües de Canaletes o les de la font del Lleó a tot tirar.

Pero no tothom se troba en semblant cas, afortunadament pera'ls propietaris d'establiments d'aigües, ja que

— Aont aneu amb tant de forratge?
— Es que arriba l'amo amb un carruatge de
xeixanta cavalls.

(De *Le Journal*, de París)

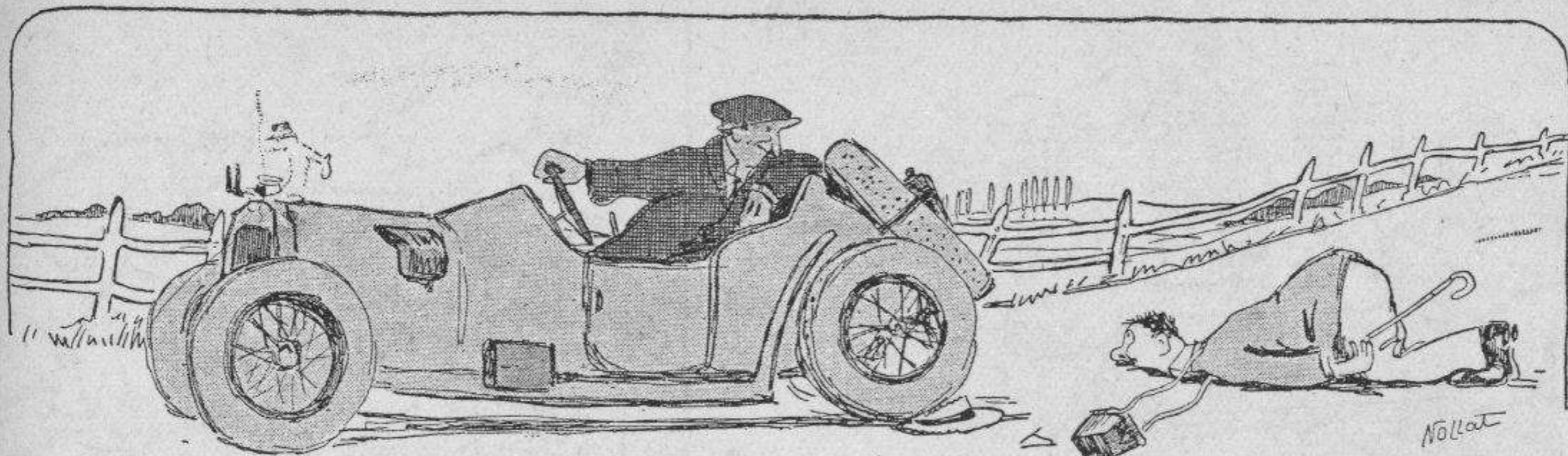

EL TEATRE PER DINS

El soldà. — Es l'oreig embalsamat que
cimbreja les palmeres gegants del jardí.

(Del *Père-Mère*, de París)

MÉS VAL TARD QUE MAI

(De *Le Rire*, de Paris)

— Noi, dispensa: no t'havía conegut.

aixís com hi ha individus que, amb malaltia declarada, han de fer com si no se n'haguessin enterat, d'altres se desviuen pera arreplegar, amb tal que sigui circumstantialment i no'ls molesti gaire, una dispepsia, un còlic nefrític o una icterícia que'ls dongui ocasió pera anar a passar un parell de mesos de bones aigües i, sobre tot, de bons vins en qualsevol balneari de moda.

Si els metges no fossin de sí tant prudents, ens en podrien contar tot un rengle dels clients que en aquesta temporada van a consultar-los amb propòsit de suggerir-los algun diagnòstic d'aquells que irremissiblement requereixin aigües minerals, i a raig de manantial.

Se'ls presentarà, anem a dir, una senyora, interessada en que'l marit la porti an alguns banys de bon to, i per més que'l doctor no li trobi res d'anormal, per més que miri i visuri, ella li anirà exposant, entre sospir i sospir, amb mirada de peix estantíç i amb veu de desenterrada, tot el quadro simptomàtic de l'anèmia.

En casos semblants, si el metge no vol perdre la clientela, per més que la cregui amb més sang que la que va arrossegar el Guadalete després de la famosa batalla, li dirà, amb tant aplom com li sigui possible:

- Senyora, vostè necessita sang, sang i sang!
- Ai, Reina Santíssima!
- Per lo tant, li precisa ferro, ferro i ferro!
- Això rai, a casa tinc unes barretes de cortina sobrerres.

— Res d'això: lo que vostè ha de fer es agafar el tren...

— I menjar-me la màquina?

— I anar-se'n, de Montcada per amunt, en qualsevol dels innombrables manantials que hi han al món, les aigües dels quals constaten la presència del ferro entre moltes altres brutícies.

La senyora respira, el metge cobra i el marit paga, com de costum.

Però ara ve el cas de preguntar-se: es que totes les aigües que's tenen com a medicinals ho són realment? Els anàlisis químics diuen que sí, però vagin a fiar-se vostès d'un anàlisi fet moltes vegades amb el perjudici de la conveniència d'un propietari d'aigües, capaç de donar lo que sigui a canvi de que apareguin en el líquid sols siguin reminiscències de quatre drogues acreditades; pagant Sant Pere canta, diu la dita, per lo que, augmentades les potències analítiques d'un químic amb la perspectiva d'un *cheque* d'uns quants milers, es capaç de trobar en l'aigua de qualsevol safreig casolà, ferro i litina, si no chartreuse, pipermint, Anís del Llorito i fins *indicios* d'oli de fetge de bacallà; perquè es lo cert, senyors, que de vegades, en un litre d'aquestes aigües s'hi troben tantes coses que un hom no comprèn com han pogut deixar lloc pera l'aigua o no se l'han xuclada tota.

Però tant com al testimoni de la ciència moderna,

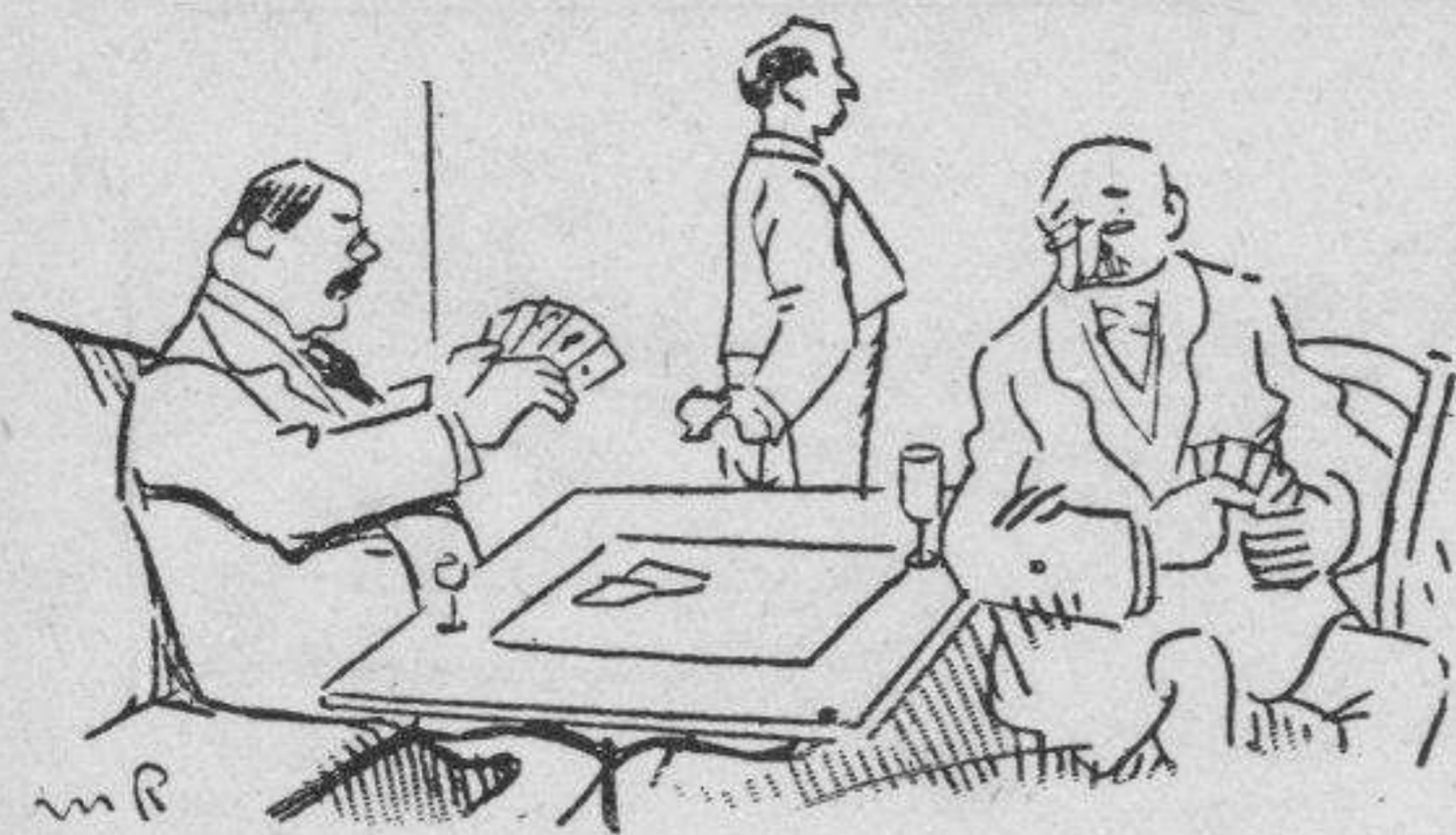

REMEI ENÈRGIC

(De *Le Rire*, de Paris)

- No tindria res ben radical pera les xinxes?
- Sí, senyora: la melinita.

— Son molt curiosos aquests experiments d'hidroplans a sota'l llac d'Enghien.

— Ja ho crec. Això pot fer grans serveis; el del salvament de jugadors desgraciats, per exemple.

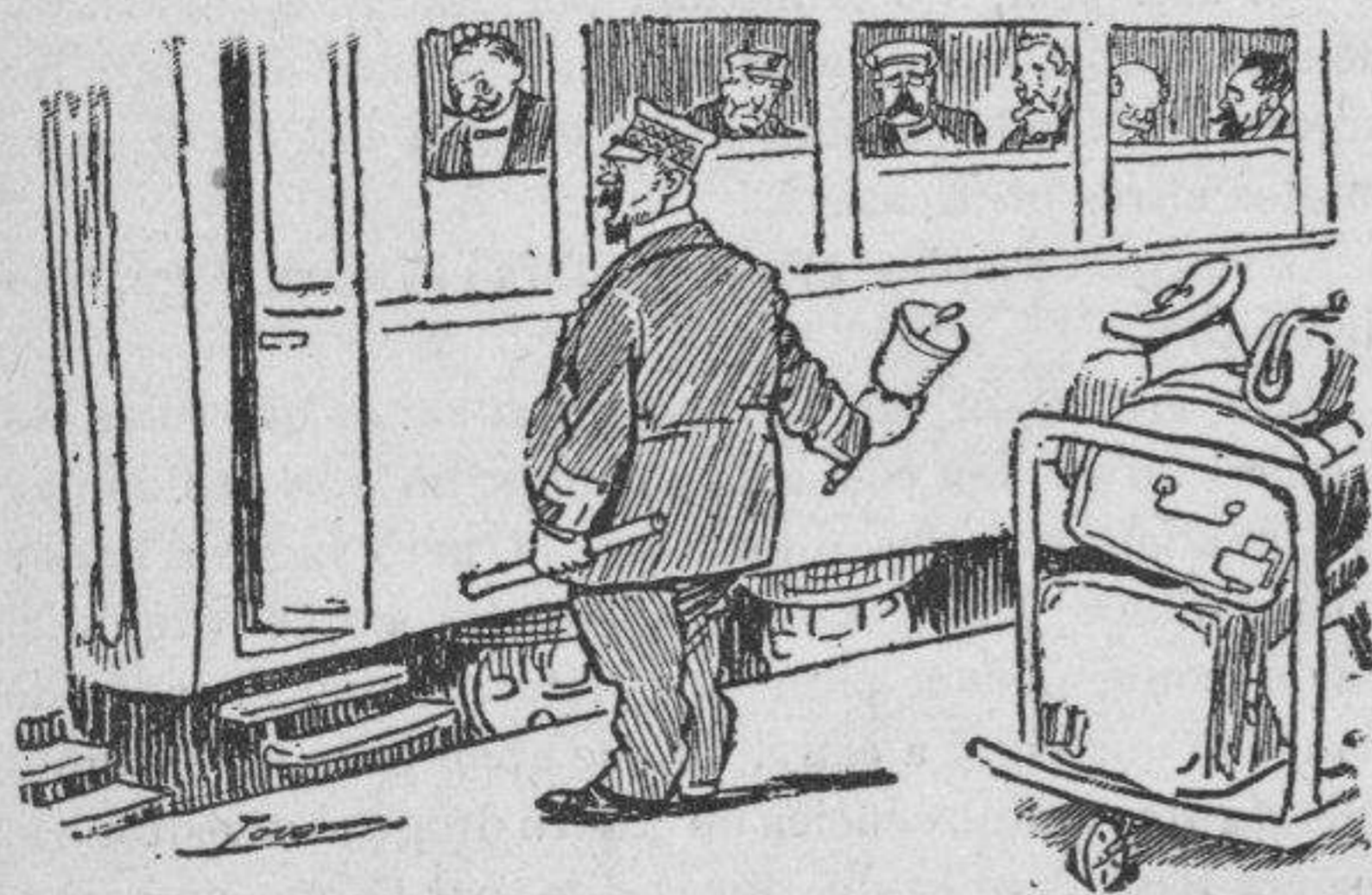
(De *L'Assiette au Beurre*, de París)

PRESENTIMENT

— Ves-t'en a jugar més lluny, perquè l'aigua pujarà desseguida.

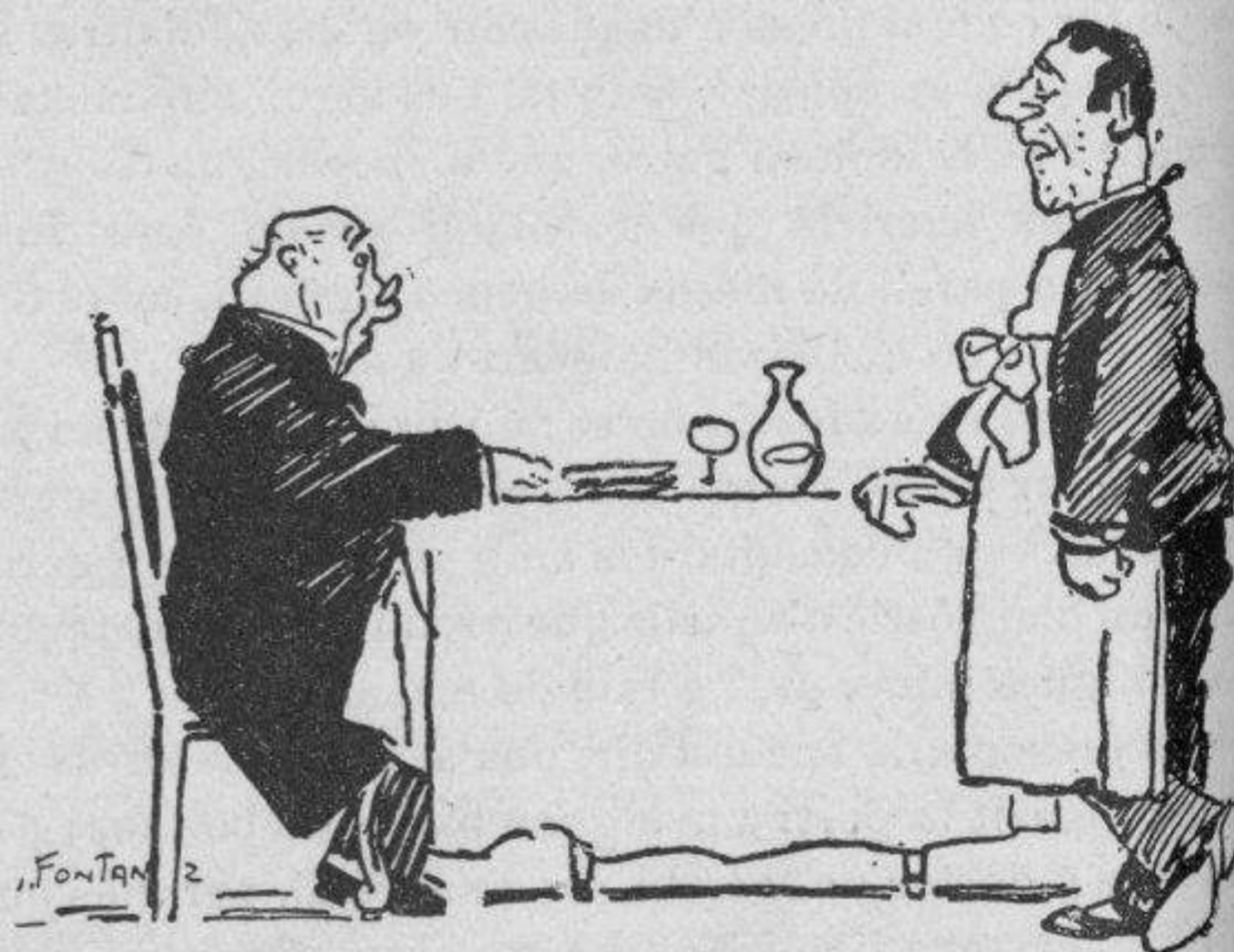
(De *Le Journal*, de París)

ARRIBADA DE L'EXPRES

— Madrid..., quinze minuts, Concell de ministres, fonda!

(Del *Heraldo de Madrid*)

— Si el senyor m'ho consent, l'anomenaré senyor comte.

— Però jo no'n soc pas, de comte?

— Oh, si no ho dic pas per vostè, sino pera fer rabia als companys que serveixen les demés taules.

(De *Le Sourire*, de París)

— A veure, digues: Què es la divisió?

— Es la victoria. Ja ho diu la dita: «Divideix i venceras.»

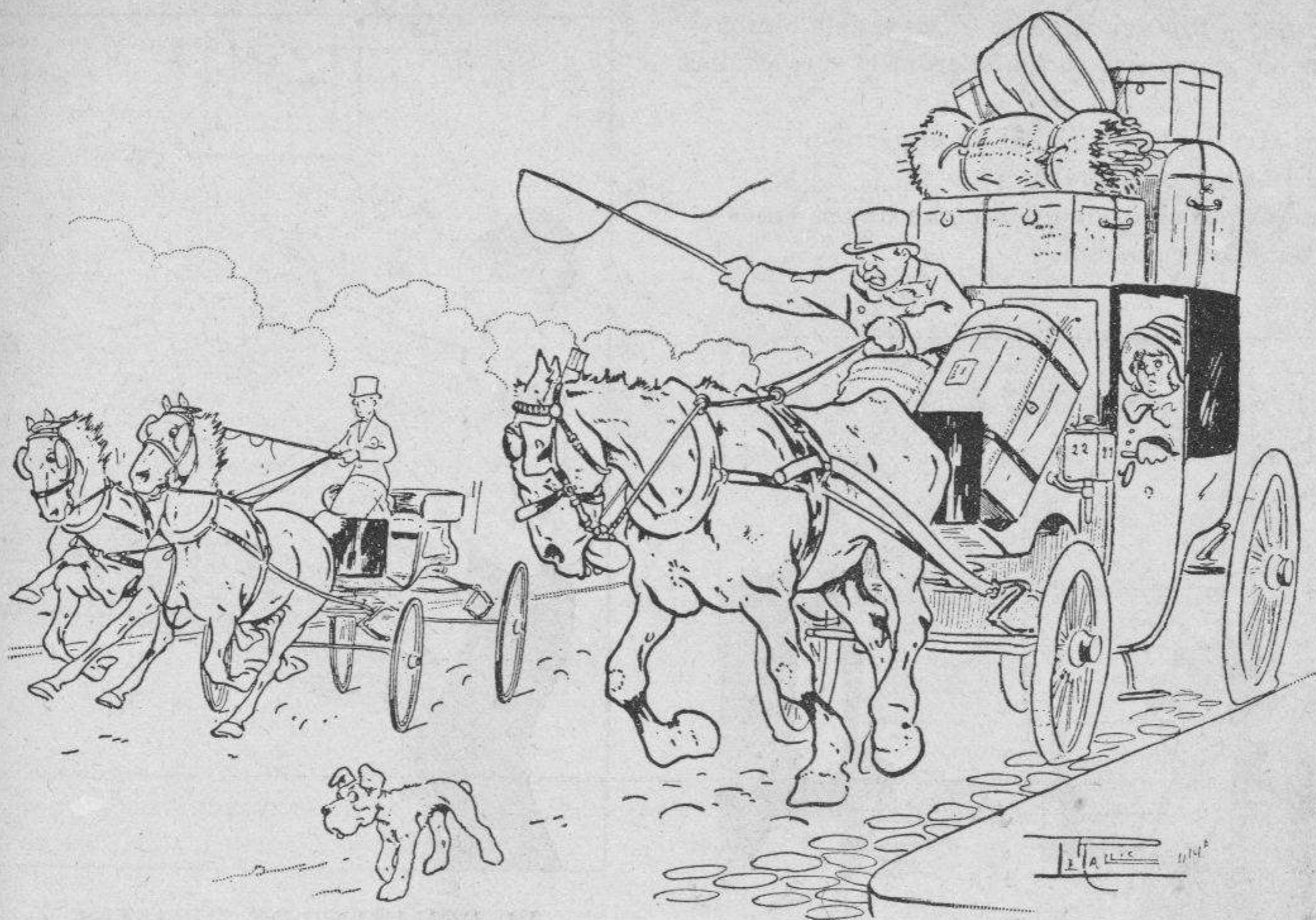
(Del *Pele Mele*, de París)

aquets manantials terapèutics deuen la fama llur als de l'història i de l'arqueologia, i aixís, per mica d'imaginació que tinguin aquells qui els exploten, no deixaran d'apoiar la virtut de llurs aigües amb referències de la fama de que gosaven ja en les èpoques protohistòriques i en les més atrassades.

Aixís consta de certes fonts carbonatades que'ls romans ja les usaren per raó d'haver-se trobat en llurs condicions una moneda del temps d'August, que si a mà veia havia caigut an alguna dida de les arracades; com també's refereix d'altres de sulfuroses que eren conegudes ja dels moros, sens més fonament que la descoberta d'entre de la mina d'un tallant de mitja lluna, que lo mateix podia estar tipa de trinxar carn pera la pilota que se'n com s'assegura, l'autèntica que va usar Almançor, del qual s'explica que's va curar, per obra i gracia de dites aigües, un brians produïts per l'abús de tocino que va fer a Espanya, amb evident conculcació del precepte korànic.

Però si es en realitat cert que totes aquestes aigües curen i que siguin certes les virtuts i brillant història que se'ls atribueixen, es una trista gracia que se'n apropiïn aquells que no tenen cap mal, mentres que la majoria

INJUSTICIA HUMANA

(Del Pete-Mele, de Paris)

El cavall vell. — I pensar que son dos pera arrossegar això!

dels qui pateixen s'han d'acontentar amb saber-ne l'existència i gracies.

Amb tot, si la virtut de les aigües depèn de les substancies que s'hi troben en dissolució, jo crec que, fixant-s'hi una mica, cada hu podria arranjar-se a casa mateix un manantial a la seva conveniencia per pocs diners.

Pera l'anemia no hi hauria com arregar algun pany vell, mitja dotzena de claus de ganxo i un parell de frontices, i tirar-ho tot al dipòsit, remenant-ho be una estona fins que l'aigua s'impregni del rovell; van després a l'aigüera, la guarneixen convenientment amb un parell de testets d'aufabrega i unes quantes cosconilles, obren l'aixeta i ja tenen una *source* en tota forma.

Pera'l mal de pedra hi han dos procediments: fer-se recopiar la grava del ronyó per un *peón caminero*, o tirar un parell de pots de piperazina al dipòsit. Pera'ls mals de ventrell tiren mitja dotzena de kilos de bicarbonat al pou i riguin-si dels manantials del Boulou i de Nocera Umbra.

I si res d'això els fa efecte aconsolin-se pensant que lo mateix els passa a molts dels qui de bona fe van a pendre les aigües de debò, amb l'aventatge per part de vostres que'l tractament no'ls haurà costat tants dispendis ni hauran hagut de sofrir mosques, mosquits, *soirées*, vetllades cursis i demés molesties de balneari.—ARGUS

— Per què no s'arrangen aixís els conflictes internacionals?

(De Life, de New-York)

Un famós orador sagrat està predicant sobre la Passió de Jesucrist, quan tot d'una's posa a ploure a bots i a barrals. El criat d'una devota que estava a l'iglesia hi va entrar al mateix punt que'l predicador, amb veu de tro, repetia aquelles paraules que Jesús va dirigir als que anaven a fer-lo pres:

— A qui busqueu?

I el criat, figurant-se que li preguntaven an ell, va contestar en veu alta, amb la major tranquil·litat:

— A la senyoreta, que li porto els xanclos i el paraigües, perquè està plovent.

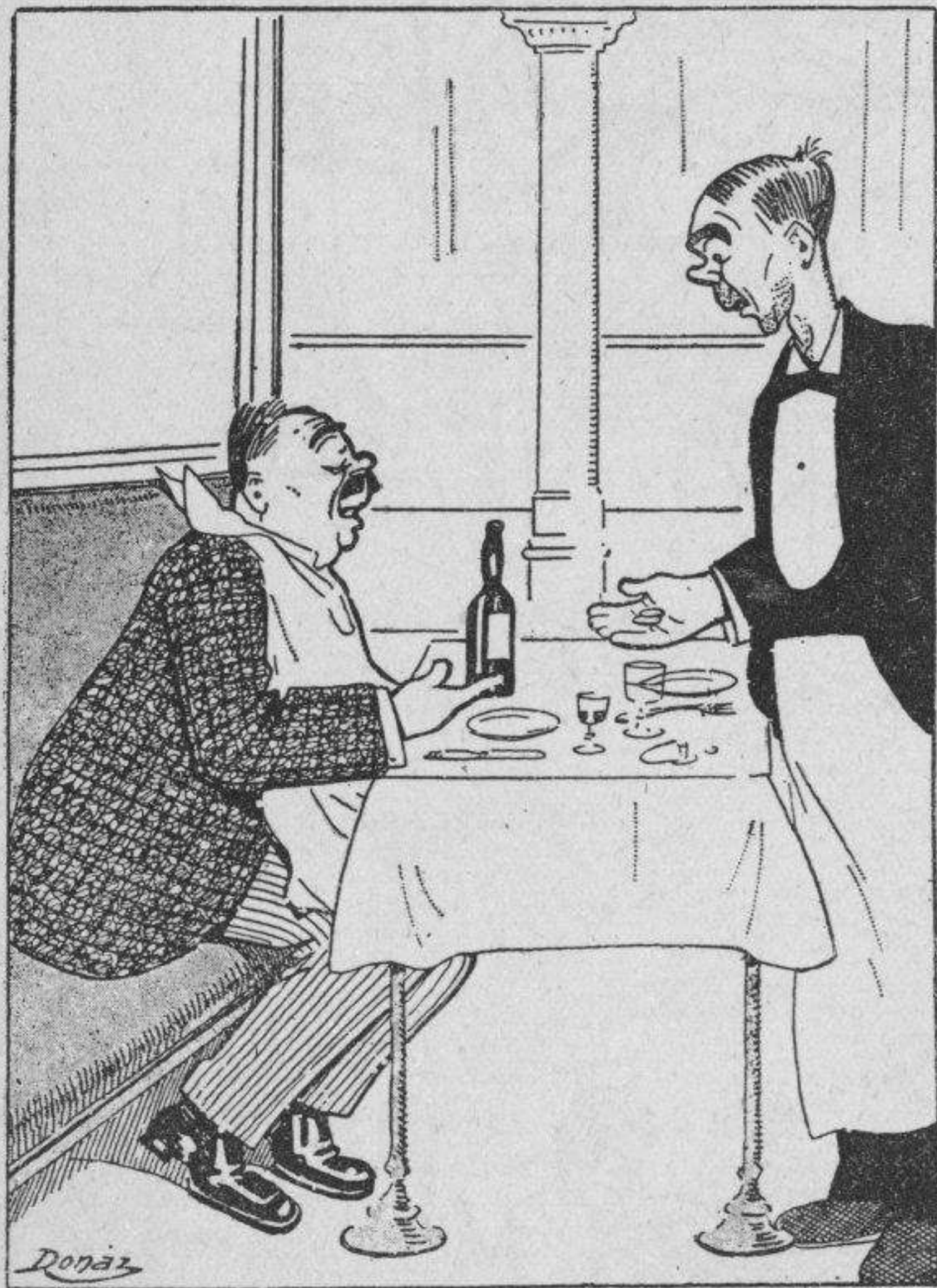

— Senyoret, — diu una bogadera a un artista pintor — no sé com ha pogut ser, però he perdut la seva camisa al riu.

— Doncs així també haurà perdut el parroquià.

— Com! I es per això que'm despatxa?

— No, no es per això, sinó perquè no tinc cap més camisa que la que duc a sobre.

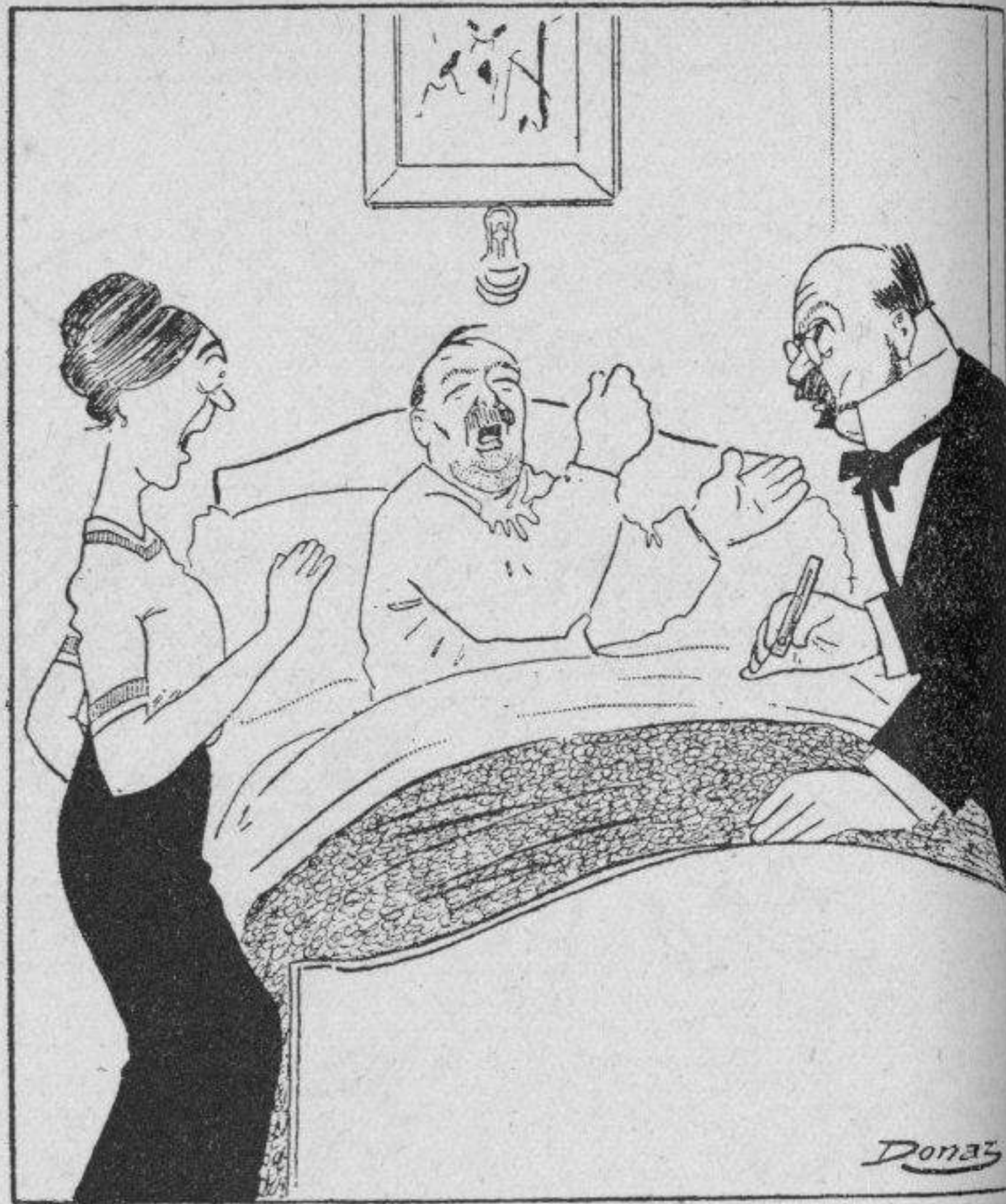

— Que no's recorda del moço?
— Ah! Però es que també me l'he menjat, el moço?

(De *La Risa*, de Madrid)

AVÍS

Pera complaure a gran nombre de subscriptors, i a fi de facilitar la venda als revedors del nostre periodíc, pensem canviar el dia de la seva sortida setmanal, traslladant-lo al dijous en lloc del dissabte, com se fa ara. Oportunament anunciarem la setmana que començarem a seguir aquest nou dia de sortida.

EL REMATANT DE SUBASTES

— Quants graus de temperatura té, doctor?
— Trenta nou.

El malalt, incorporant-se i en funcions. — Ne doneu trenta nou...; trenta nou, a la una; trenta nou, a les dues... Hi ha qui'n dongui més?

(Del *Madrid Cómic*)

Petites actualitats

La Canícula

Segons els astrònoms, se denomina Canícula l'estrella Siri en la constelació del Cà Major, aixís com també el temps que aquesta estrella surt i's pon amb el sol, lo qual coincideix amb l'època de les grans calors, que es la en que actualment ens trobem, si vostès no disposen lo contrari.

En efecte, la calor que comença a fer es una calor rabiosa, i com això de la rabia es mal característic dels goços, o dels cans, són molts els qui, deixant de banda les explicacions astronòmiques, atribueixen an aquesta circumstancia la significació etimològica del nom Canícula.

Amb tot, el fet de que tinguin raó els uns o de que no tinguin els altres no ha de fer baixar ni un grau més la temperatura, y sí, pel contrari, augmentar-la en aquells que s'acaloren amb semblants discussions bizantines.

Acontentem-nos, doncs, amb saber que som a la Canícula i amb organitzar be les nostres bateries de ventalls, ventiladors i granitzats de xufles pera defensar-nos convenientment de les seves escomeses.

La filosofia també es una gran arma an aquest objecte, principalment aquella dels estoics, que ensenya a prendre's les coses a la fresca.

ENTRE SENYORES

— I... digui: com té el plet amb aquell poca-vergonya que li va estar vint mil duros?

— Tot s'ha arranjat. Se casa amb la meva filla.

* * *

EN UN ENTERRO

L'amic. — Ja no'ns queda, del pobre difunt, més que'l record de les seves virtuts i el de les seves edificants accions.

L'hereu. — Ah, no: les seves accions jo les tinc totes en poder meu.

* * *

— Vostè, senyor Pipioli, pretén ser el meu gendre, però encara no m'ha dit amb quina de les meves filles vol casar-se.

— Home, té raó! però es que, ben mirat, no ho sé.

— Doto a la noia gran amb cent mil duros, a la mitjana amb cinquanta mil i a la petita amb vinticin mil.

— I no tindria, per casualitat, una altra filla més gran que la més gran?

* * *

An en Pau Llué l'han fet alcalde de Vallsomera, i com a primera providencia mana posar a la porta del cementiri un rètol que diu:

«D'orde del senyor Alcalde, no més podran ser enterrats en aquest cementiri els morts que viuen en el poble.»

* * *

Don Ximplici's declara, sempre que té ocasió, enemic dels avenços.

El seu amic, el doctor Llest, s'esforça en fer-li comprendre les excel·lències de la vacuna.

— Vostè no té idea — li diu — del gran bé que han fet a l'humanitat les injeccions de la linfa de vaca.

— No ho crec; joestic ben convençut de que la vacuna perjudica les criatures.

— Home, no digui disbarats.

— He conegut un nen ben sà i robust que al cap de dos dies d'haver-lo vacunat va morir.

— I com va ser això?

— Va aixafar-lo un tramvia. Amb això, vagi fiant-se vostè de la vacuna.

El savi (murmurant). — Són molt bonics els automòbils, però fa de tant mal pujar-hi!

(Del *Meggendorfer-Blätter*, de Munich)

SENYORES AMERICANES

— I tenen tant respecte als seus pares els nens d'ara com els d'abans?
— Ja ho crec! La meva nena mai encén un cigarro que no me n'hagi fet un pera mil!

(Del *Puch*, de New-York)

* * *

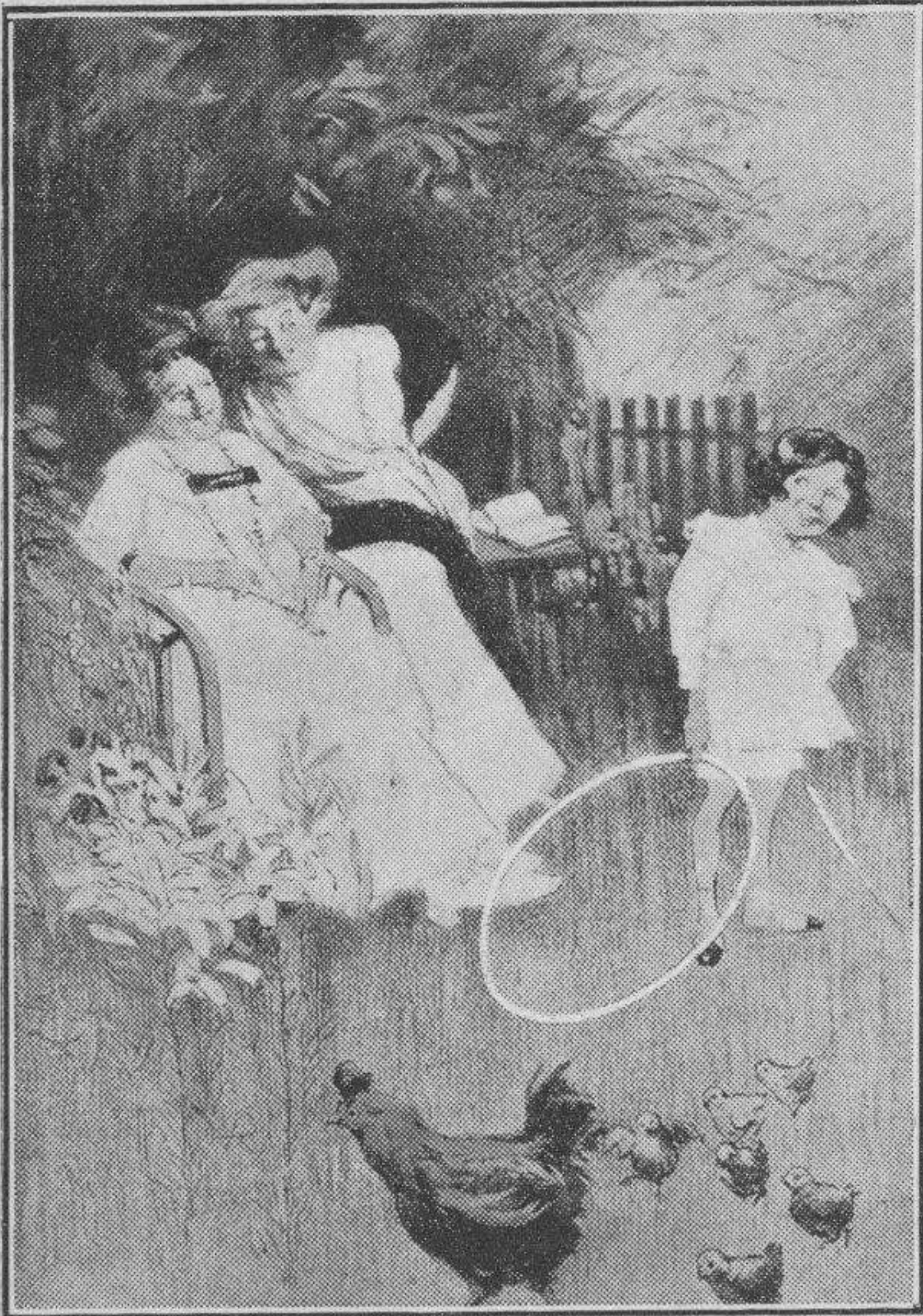
— ¿Quants acadèmics hi han? — varen preguntar-li a un famós crític francès.

— Crec que quatre-cents.

— Me sembla que hi poses un zero de més.

— Per més zeros que hi posi mai seran tants com els acadèmics.

— Apa, nena; no t'entretenguis més i ves a dormir!
No veus com els pollets ja hi van?

— Sí, però la gallina els hi acompanya!

(Del *Meggendorfer-Blatter*, de Munich)

* * *

El senyor i la senyora tenen una disputa en el moment d'asseure-s a taula i comencen a tirar per la finestra plats, vasos i coberts. Entra el criat, i al veure tot allò, agafa la sopera i les ampolles i els fa seguir el mateix camí.

— Què fa vostè, imbècil?—exclama l'amo.

— Es que m'he cregut que'ls senyors volien anar a dinar al jardí.

* * *

Alguns amics parlaven de la força muscular, fent cada un, com es natural, l'elogi de la seva.

— Jo aixeco cent kilos sense cap esforç.

— Jo tiro a terra una porta no més que apretant hi l'espatlla.

— Doncs jo — va dir un que's tro-

bava per allà a la vora — aturo un tren exprés amb una sola mà.

— Vaia un bromista! Que potser es el Pare Etern, vostè?

— No, senyor: soc maquinista de ferrocarril.

* * *

En un tribunal d'examens, el catedràtic fa una pregunta a l'examinat, que aquest deixa sense contestar.

— L'ha pertorbat la pregunta? — diu el catedràtic.

— No, senyor: lo que'm pertorba es la resposta — va contestar l'alumne.

* * *

Un matrimoni entra en un cafè i s'instala en una de les taules que's troben vuides, aont s'acosta desseguida un moço preguntant què se'ls ofería.

— Porti-m un xacolata amb melindros, si es servit, — diu el marit.

— I la senyora, què pendrà?

— Res, — respon el marit, tot serio, — la senyora està castigada.

* * *

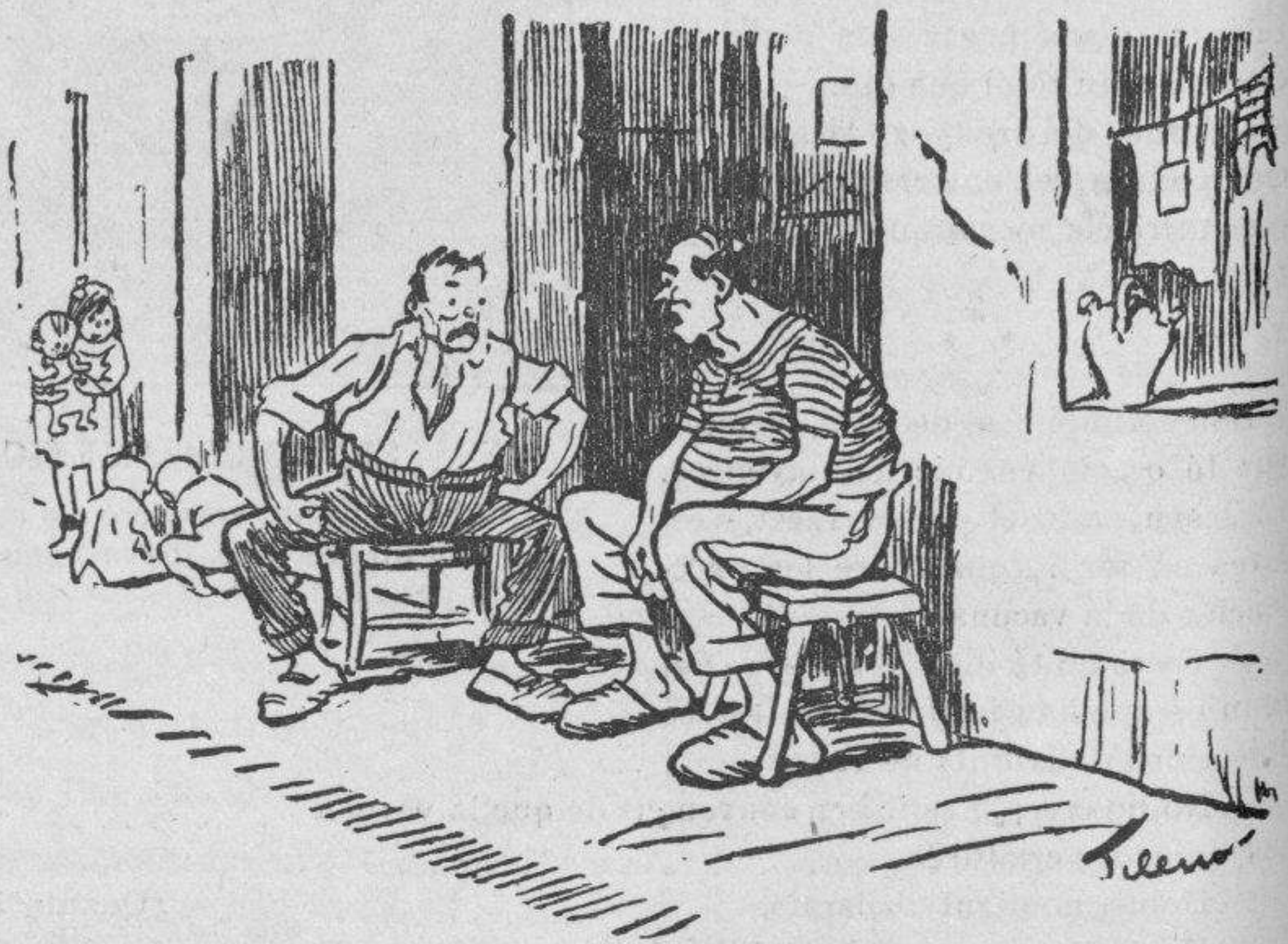
El senyor Pepito fa l'elogi dels medicaments que s'expenen en la acreditada farmacia R...

I posat a extremar les alabances, diu:

— Perquè's fassin càrrec de la bondat dels tals medicaments, els diré que no tant sols curen les malalties, sinó que les eviten.

— I com es això? — pregunta un que l'està escoltant.

— Molt senzillament. No hi ha més que pendre-ls un quart abans de notar-se el primer símptoma.

EL PROBLEMA DE L'ESTIUEIG

— No tens més que fer-te conspirador portuguès, i passes els mesos de la calor a Teruel o a Cuenca per compte del Govern.

(Del *Heraldo de Madrid*)

ELS PRÍNCEPS DE L'HUMOR. — A. Schlittgen (Alemanya)

EL MÚSIC VIRTUÓS

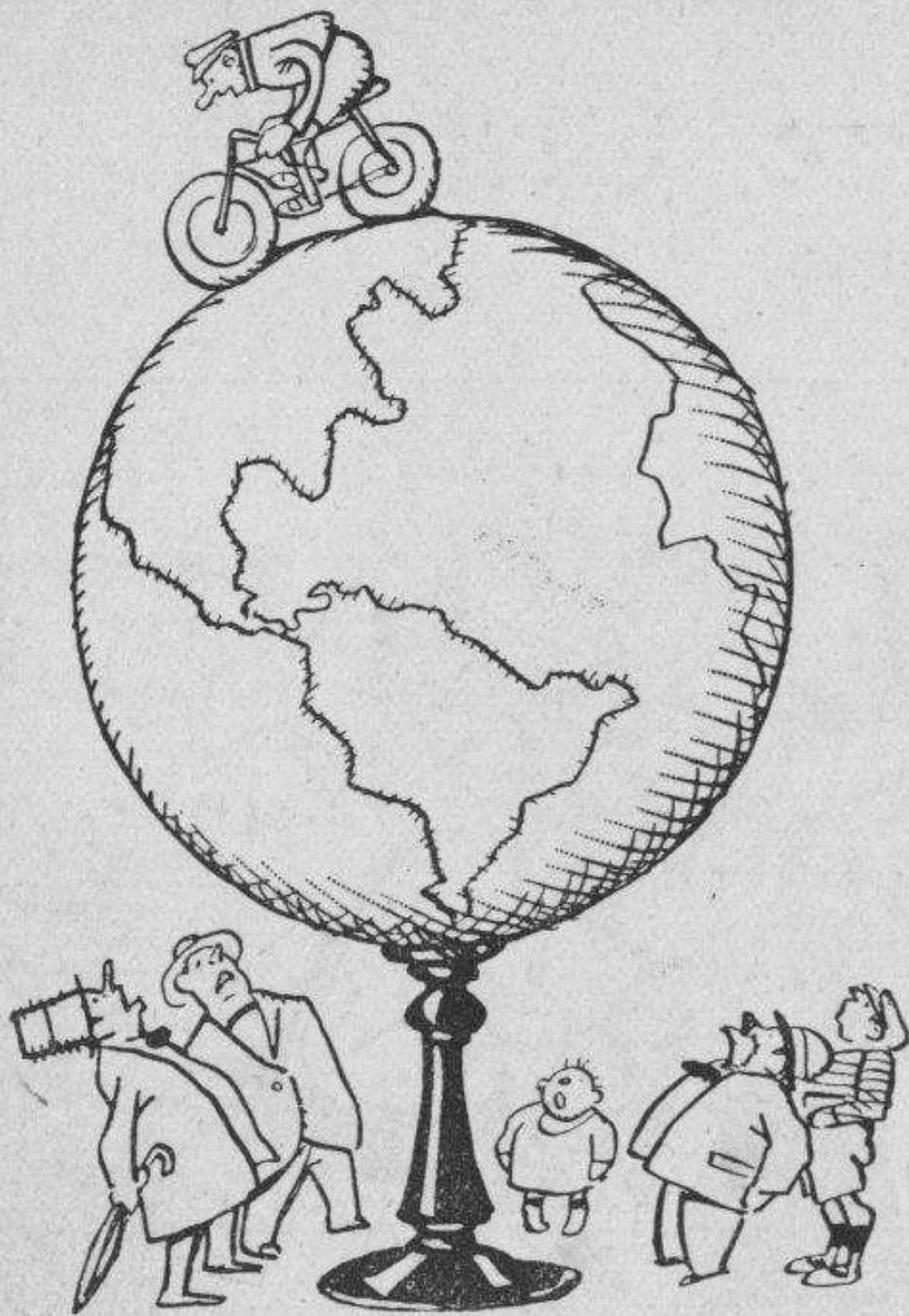
Després de la sonata.

— Quina manera de malmetre-m la cabellera!

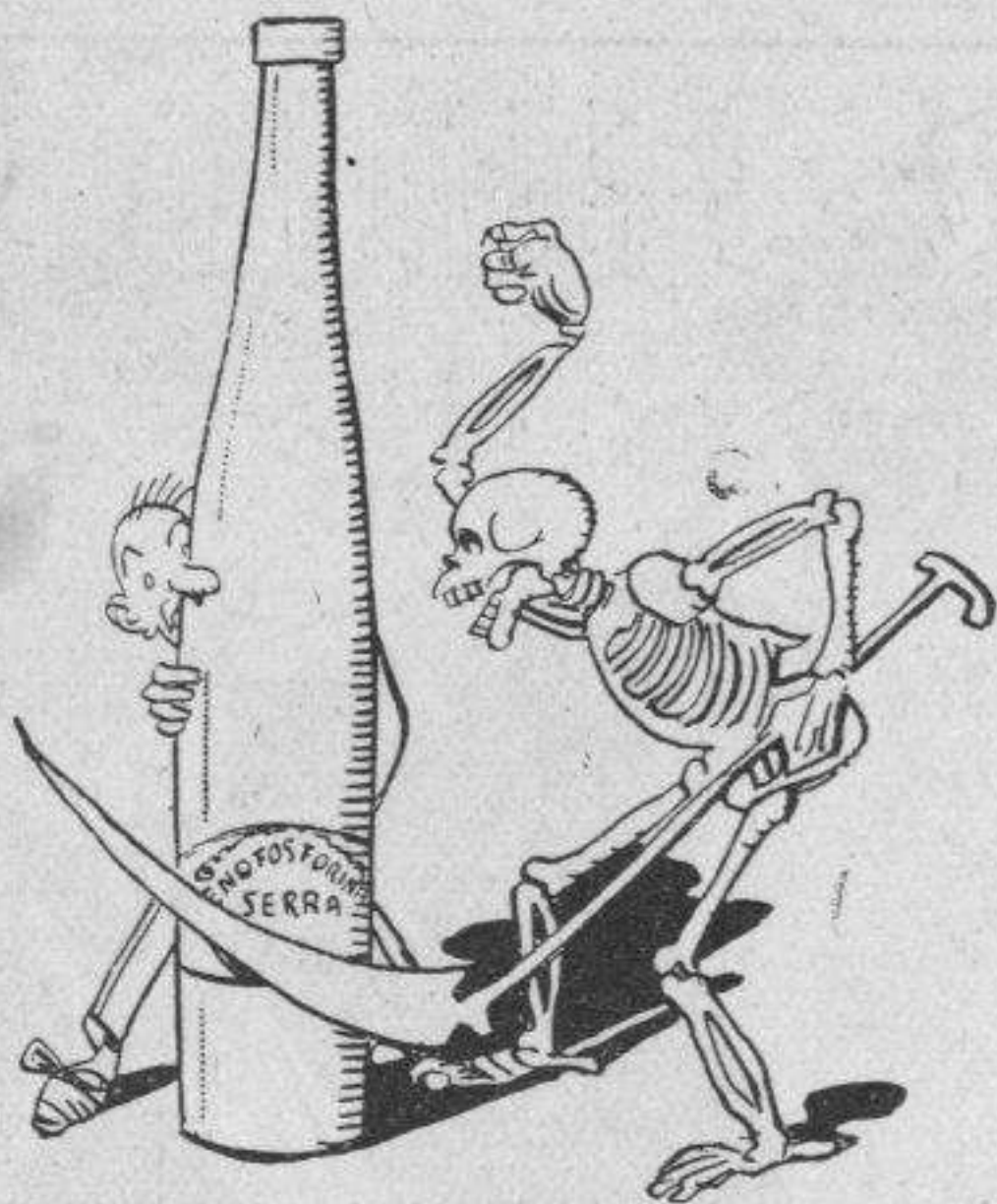
— Afortunadament era una perruca!

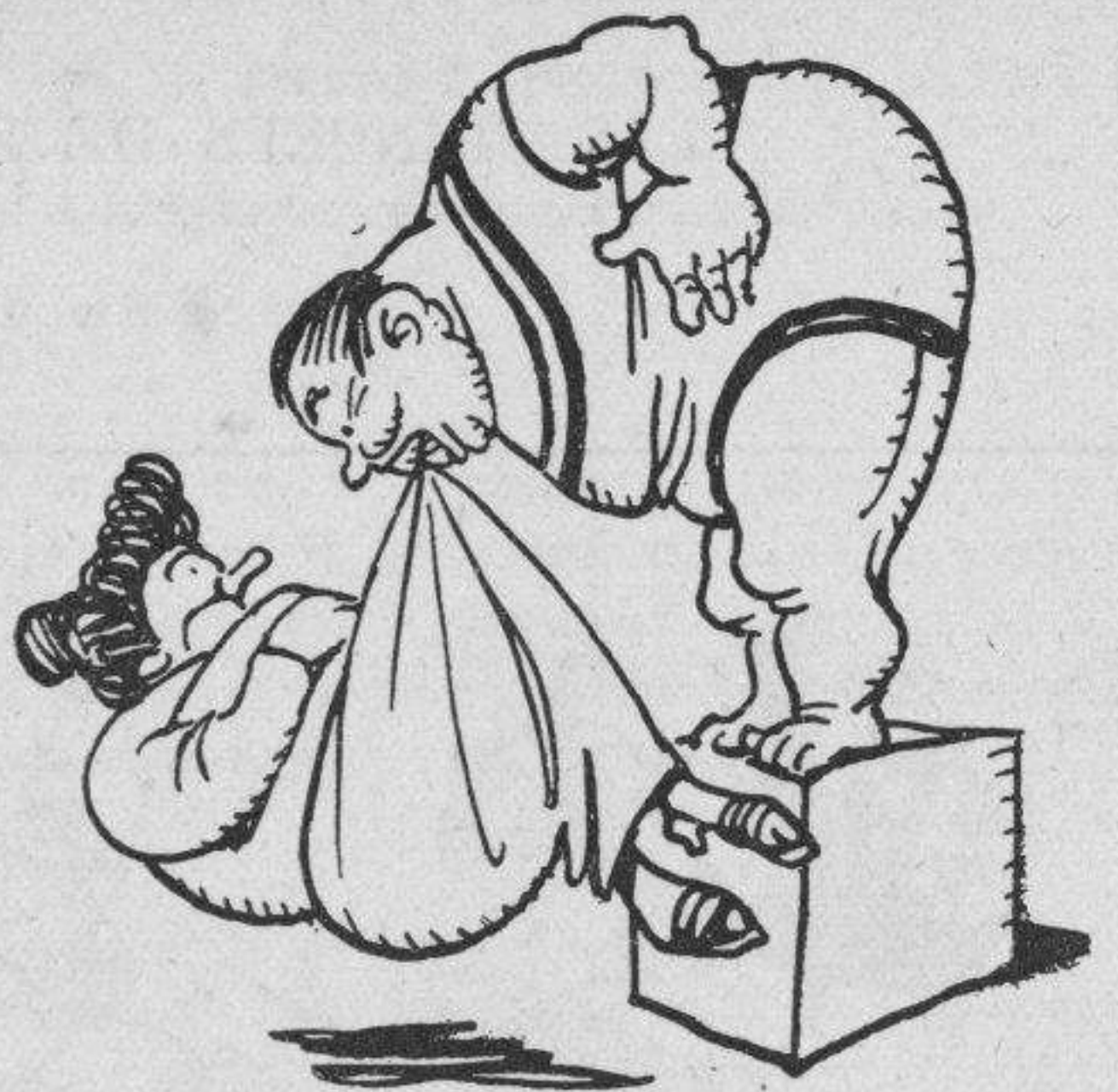
Ha dado la vuelta al mundo,
en una hora cabal,
en máquina marca **Svelte**,
que no conoce rival.

**VALLET Y Fiol, S. en C. : : Caspe, 40
BARCELONA**

— Ven aquí, pillo, tunante,
que yo te pueda coger.
— Detrás de esta gran botella,
ya nada puedo temer.

**ENOFOSFORINA SERRA
PELAYO, 9 ✕ BARCELONA**

Tiene este señor en los dientes
una fuerza colosal.
Es que los lava con **Higea**,
dentífrico sin rival.

Boca sana y dientes blancos

— Ara veiam si també faras com
la teva antecessora, que'm prenía els
postços rossos i se'ls posava ella.
(Del *Pèle-Mèle*, de Paris)

== MONDIAL HUMOR ==

Número corrent . . . . . 10 cèntims
Números atrassats . . . . . 20 »

SUSCRIPCIÓ

Espanya . . . . . 6 pessetes any
Extranger . . . . . 8 francs »
Pagat per anualitats anticipades

**REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Mallorca, 192 :: BARCELONA**

Grans tallers de Gravat

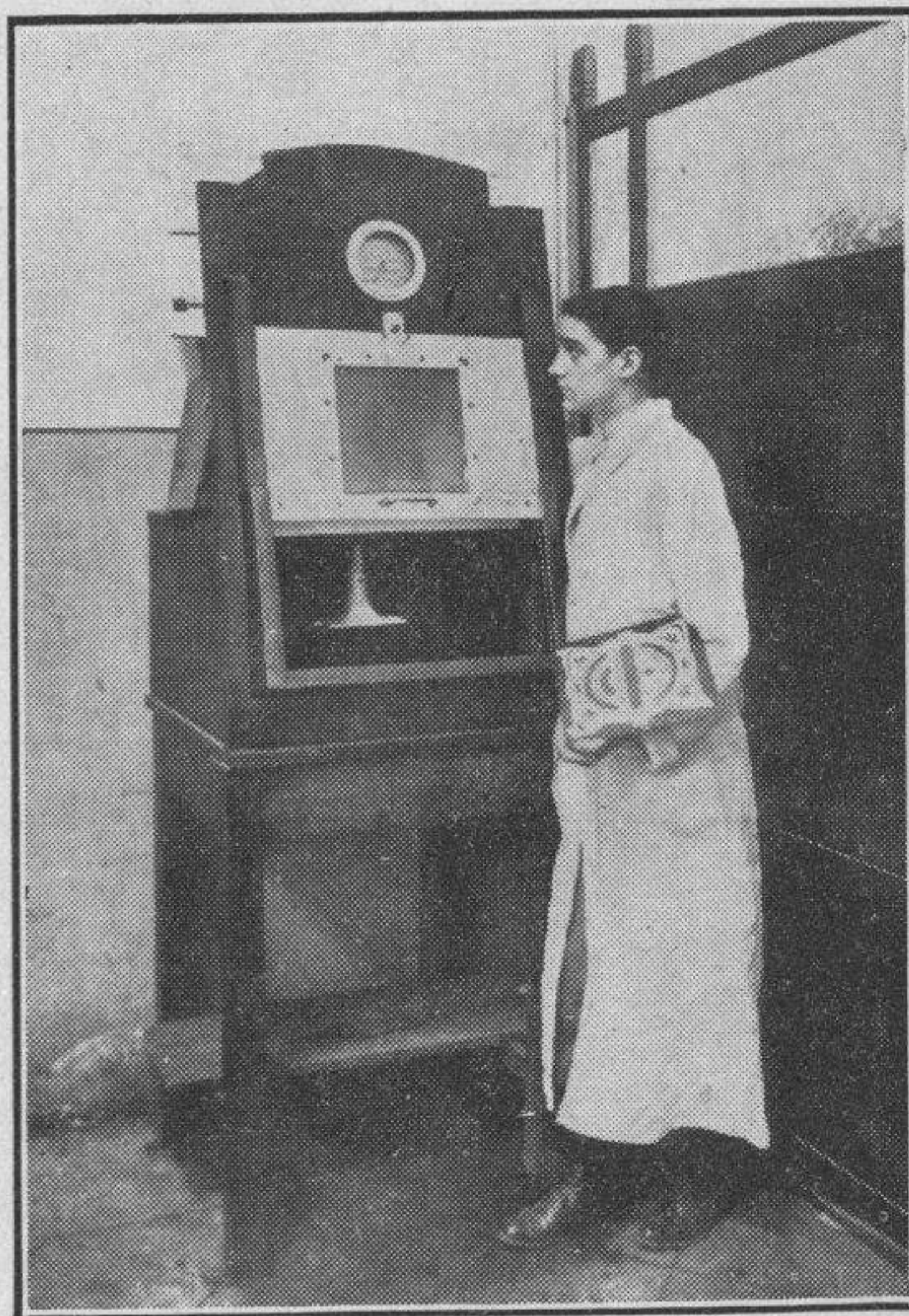
DE LA CASA

BAGUÑÀ I CORNET

Els més perfectes,
ràpids i moderns

Els únics a Espanya que
graven a màquina per medi
de les elèctriques d'imán
càustic de Berlín

Una maquina de gravar

Mallorca, 192 : BARCELONA : Telèfon 7452

Les mellors
bicicletes?

SANROMÀ

Balmes, 62
BARCELONA

INTELECTUALS: A DEFENSAR-SE!

HISTORIETA MUDA

MONDIAL HUMOR